

Merg la teatru pentru actori

Vreți să știți de ce merg eu la teatru?... Pentru actori. Are importanță, desigur, piesa în care joacă, dar eu cred că cel mai important într-un spectacol, e actorul. Textul poate să fie genial, regizorul poate fi cel mai bun din lume, dar dacă nu este actorul care să interpreteze rolul cu talent și cu forță de convingere, spectacolul nu are câștig la public. Da, eu merg la teatru pentru actori și, de aceea, cînd au de spus roluri prost scrise, ori au de interpretat o regie din care nu înțelegi cum trebuie ceea ce vor să spună, îmi pare rău, în primul rînd, pentru actori.

Am văzut, în stagiunea trecută, cîteva recitaluri. De viață, de dragoste, de moarte. recitalul de poezie populară al Irinei Răchițeanu-Șirianu, spectacolul Olgăi Tudorache, prezentat la Ateneu (Premiera de J. Cromwell), apoi La Musica, tot la Ateneu, cu Irina Răchițeanu-Șirianu și cu Constantin Codrescu. Dincolo de toate preferințele mele privind temele și subiectele, îi întreb pe dramaturgii noștri: „De ce nu scrieți roluri mari pentru marii noștri actori?” Din cîte am cunoscut eu din istoria teatrului, asemenea încercări s-au petrecut, și au avut succes, și la noi, și în alte țări. Mai de curînd, știu că Mirodan și-a scris piesele pentru un mare actor: Radu Beligan. Mie mi

se pare că a fost o reușită care trebuie să le dea exemplu și altora.

Pe de altă parte, cred că directorii teatrelor ar trebui să caute cu atenție în dramaturgia românească niște piese pe care de mult ar fi trebuit să le avem înscrise într-un repertoriu permanent. Despre multe am învățat la școală, la multe din ele fac referiri foarte dese cronicarii, vorbind despre ele ca despre niște opere bune. Dacă nu de pe scenă, de unde să afle publicul cel mai larg că Alexandru Kirițescu, de pildă, a scris nu numai Gaițele, ci și niște bune piese istorice?

O mare problemă a teatrului știu că este alegerea pieselor străine. Chiar și cu clasicii sînt destule probleme de alegere, pentru că trebuie să alegi dintr-o operă vastă ceea ce e mai interesant și ceea ce poate fi redat mai bine pentru publicul de azi. În privința autorilor contemporani, cred că trebuie căutate mai ales acele piese care sînt lămuritoare pentru viața poporului din țările respective. Mai de mult am văzut la Național o piesă sovietică, cu Emanoil Petruț, Marcela Rusu, Dem. Rădulescu, o piesă despre viață și moarte și dragoste și muncă (Poveste din Brknuțsk de A. Arbuzov). Această piesă a completat cu multă profunzime imaginea pe care o aveam eu despre oamenii